

OYUN KAPANI

GÖRÜNMEZ
İSTİLA

Yeni Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul, 2025

OYUN KAPANI - 2
GÖRÜNMEZ İSTİLA

Dustin Brady

Özgün Adı: TRAPPED IN A VIDEO GAME

The Invisible Invasion

ISBN: 978-605-188-546-9

©Dustin Brady, 2018

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığı ile Andrews McMeel Publishing'den alınmış olup Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Nurten Hatırnaz

Çeviren: Handan Sağlanmak Arlı

Grafik tasarım: Ayşe Çalışkan Günay

Baskı ve cilt: Milba Matbaacılık Yayıncılık Kağıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.

Matbaa Sertifika No: 77090

Beyaz Balina Yayın Sanat Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şirketi

Ömerli Mah. Harmantepe Cad. No: 17 Kat: 4

Arnavutköy/İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Yayınevi Sertifika No: 49238

OYUN KAPANI

GÖRÜNMEZ
İSTİLA

Dustin Brady

Resimleyen: Jesse Brady

Çeviren: Handan Sağlanmak Arlı

TEŞEKKÜRLER

Kapak ve iç resimler için Jesse Brady'ye özel teşekkürler.
Jesse'nin o muhteşem sanat çalışmalarına jessebradyart.com'dan ulaşabilirsiniz.

İÇİNDEKİLER

1.	Hayalet	7
2.	Bilmem Ne Gerçeklik	13
3.	Çöp Kamyonu	23
4.	Elsa	29
5.	Su Kaydıracağı	37
6.	Yakaladım Onu	43
7.	Ters Flamezoid	47
8.	Tasma	55
9.	Buz Bazukası	61
10.	Vinnie	71
11.	Yer Kontrol	79
12.	Çılgın Bilim İnsanı	85
13.	Deney	93
14.	Korsan!	103
15.	Sürü	111
16.	Kara Kutu	119
17.	Oyun Bitti	123
18.	Bu Defa Gerçekten	129
19.	İşlemciyi Yakmak	137
20.	Zincirleme Reaksiyon	143
	Yazar Hakkında	150
	Fazlasını Keşfetmek İçin	151

1. BÖLÜM

Hayalet

Dün gece ne yaptınız? Uyudunuz mu? Hım, hadi canım!

Benim ne yaptığımı bilmek ister misiniz? Bir askerle konuştum. Beni orduya dâhil etmeye çalışan gerçek bir askerle değil elbette. On yaşında olduğum için bu oldukça kısa bir konuşma olurdu. Konuştuğum, yirmi santim boyunda, plastik bir askerdi.

Oyuncaklarla konuşma alışkanlığım yoktur aslında, sonuçta deli değilim, ama bu defa iyi bir gerekçem vardı. Önce o benimle konuştu. Aslında bu oyuncakla, o sadece bir oyuncakken değil de *Tam Kapasite* oyununda gerçek bir çavuşken tanışmıştım. İki hafta önce, arkadaşım Eric Conrad ile birlikte *Tam Kapasite*'nin içine girdik. Etrafta sırt roketlerimizle uçtuk, Özgürlük Anıtı'nı bir uzay mekiği gibi kullandık ve isimlerimizi olabilecek en ürkütücü şekilde söyleyen bir uzaylı tarafından neredeyse sonsuza dek oyunun içine hapsediliyorduk. Yani uzun hikâye. Bir ara okusanız iyi edersiniz.

Her neyse, *Tam Kapasite*'nin içindeyken, bizim sınıftan aynı oyunun içine düşmüş bir başka çocuk olan

Mark Whitman'la karşılaştık. Eric ve ben kaçabilelim diye, Mark orada kaldı. Şimdi de bu asker bana Mark'ı kurtarmak için bilgisayar oyununa geri dönebileceğimi söylüyordu. Ama bunu yapmak istiyorsam hemen dön-
meliymişim.

Tabii ki geri dönmeyi isterdim. Mark için her şeyi yapardım. Çavuş emin olup olmadığını sordu. Evet, emin-
dim. Hadi gidelim! Askerin bir şey yapmasını, belki to-
pukları üzerinde dönmesini ya da dolabımda bir portal
açmasını bekliyordum. O ise bana, tıpkı bir oyuncak gibi,
hareketsiz bir şekilde bakıyordu. İşte o zaman kendimi
aptal gibi hissetmeye başladım.

“Hey, sana ‘tamam’ dedim,” deyip çavuşu usulca
dürttüm. Bana yüzündeki o boş oyuncak ifadesiyle bak-
maya devam etti. “Bir çeşit düğmeye falan mı basmam
gerekliyor?” Oyuncağı elime alıp ters çevirdim. Düğme
falan yoktu.

Bu noktada, belki de bu konuşan oyuncak hikâyesinin
tamamının aslında bir rüyadan ibaret olduğunu düşünü-
yor olabilirsiniz. Normalde ben de size katılırdım. Önem-
li bir detay dışında: Çavuş beni bir rüyadan uyandırmıştı.
Daha önce hiç bir rüyadan kalkıp başka bir rüyaya uyan-
dınız mı? Uyanmadınız elbette. Böyle bir şey gerçek ha-
yatta değil, ancak filmlerde olur. Konuşan çavuş rüya de-
ğildi çünkü ne bu bir film ne de ben deliyim.

Sonraki birkaç dakikayı askerle konuşup orasını burasını dürterek geçirdim. Sonra ayağa kalktım ve bir bilgisayar oyununa açılan portalı saklayabileceği her yere (TV, tuvalet, gardırop vb.) baktım. Hiçbir yerde yoktu. Yatağa geri dönüp gecenin geri kalanını kendimi delirmediğime ikna ederek geçirdim. Sanırım sonra da uykuya dalmışım.

“Jesse! Kahvaltı!”

Gözlerim birden açıldı. Güneş ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Pazartesi sabahıydı.

Annem yeniden merdivenlerden yukarı doğru, “Jesse!” diye seslendi.

“Hıı,” dedim. Yataktan çıkıp ayaklarımı sürüye sürüye merdivenlerden aşağı indim. Masaya oturdum ve babamın üst raftan kahvaltılık gevreği almasını bekledim. “Hangisinden istersin tatlım?” diye sordu.

Annem öğle yemeğini paketlemeyi bitirirken, “Yaban mersini patlağı,” diye cevapladı.

“Ben şu yeni çikolatalıyı deneyeceğim,” dedim.

Babam sadece yaban mersinli olanı aldı. “Çikolatalıyı deneyebilir miyim?” dedim bu defa biraz daha yüksek sesle. Babam annemin tahıl gevreği kutusunu masaya bıraktıktan sonra kendi kâsesini dondurucudan çıkardı. Babam ona kulak verecek herkese, “Önce kâseyi dondur.

Hayatın değişecek,” derdi hep. Bu doğru değil. Kişisel deneyimlerimden size şunu söyleyebilirim ki, gevrek kâsesini dondurarak elde edeceğiniz tek şey dişlerinizi acıtacak kadar soğuyan süt oluyor.

Derin bir i çekip annemin iğrenç organik yabanmersini gevreğine uzandım. Kahvaltıda okolata vaadinin gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum.

“Jesse’ye seslendin mi?” diye sordu babam ve ben gevrek kutusunu alamadan kendisi uzandı.

Ona gözlerimi kısıp bir bakış attıktan sonra burnunun dibinde elimi salladım. “Evet baba, tam karşındayım.”

Annem iini çekti. “Tekrar sesleneyim.” Merdivenlere doğru yürüdü. “Jesse! Jesse Daniel Rigsby! Hemen buraya gel! Okula geç kalacaksın!”

Kollarımı havaya kaldırdım. “Baba. Baba! BABA!”

Babam gevreğini tabağa koymayı bitirince sanki orada değilmişim gibi süt için masanın karşısına uzandı. Dikkatini çekmek için zıplayıp o alamadan süte uzandım. Bu onu durdurmayınca ben de sütü kendime doğru çektim. Ya da en azından çekmeyi denedim. Bunu yaptığımdaysa ellerim sürahinin *içinden* geçip gitti.

“NELER OLUYOR?!” Gevrek kutusunu aldım. Aynı şey oldu. Kutuya dokunup hissedebiliyordum ama yerini değiştirmeye çalıştığımda elim içinden geçiyordu.

“AHHHHH!” Banyoya koşup, dehşete düşmüş yüzümü görmek üzere çaresizce aynaya baktım. Ama görebildiğim tek şey, arkamdaki boş küvette. Ellerime baktım. Olabildiğince gerçektiler. Ama onları aynanın karşısında salladığımda hiçbir şey görünmüyordu.

Ben bir hayalettim.

İşin en kötü yanı bu da değildi. Bir sonraki hamleme karar vermeye çalışırken (Hayaletler ne yer? Tuvalete giderler mi? Ya okula? Hayaletlere özel bir okul var mı?) arkamda bir homurtu duydum. Aynaya baktım. Hiçbir şey yoktu. Derken bir homurtu daha geldi.

Ağır ağır arkama döndüm. Arkamdaki küvette, olabildiğince gerçek bir hâlde, sabırla oturmakta olan, iki buçuk metrelik, açık mavi bir Koca Ayak duruyordu.

2. BÖLÜM

Bilmem Ne Gerçeklik

Banyodan, küçük hayalet bacaklarımın izin verdiği ölçüde hızla çıktım. Mutfaktan geçerken, “CANAVAR! BANYODA CANAVAR VAR! SAKIN GİRMEYİN!” diye bağıırıp annemle babamı uyardıma çalıştım.

SANKİ KÜVETLERİNDE DEVASA MAVİ BİR CANAVAR YOKMUŞ GİBİ, annem öğle yemeğini paketlemeye, babamsa dondurucu soğukluktaki gevreğini yemeye devam ediyordu.

Hemen temiz hava almazsam bayılacaktım. Ön kapıya koştum, kulpu tuttum, çevirdim ve elbette hiçbir şey olmadı çünkü onu görünmez hayalet elimle çeviriyordum. Derin bir nefes aldım, omzumu hafifçe eğip kapıya yükledim. Hafif bir direnişle karşılaştıktan hemen sonra hop diye sapasağlam meşe kapının içinden geçiverdim.

Dışarısı tıpkı *Sevimli Canavarlar* filminden bir sahne gibiydi. Evimin hemen önünden dev mor Ninja Kaplumbağalara benzeyen şeylerden oluşan bir sürü geçiyordu. Pofuduk, benekli bir kuş ön bahçemizdeki ağacın